

vinsdrifningen og Aldrifningen skulde formindres, og saa haabede han ogsaa der igennem, at det skulde være til Gavn for Fattigforjærgelsen. Vi vide jo Alle, at her i Danmark bliver der drukket meget Brændevin, og jeg læste forleden Dag i et Skrift, at der her i Danmark drickes 4 Gange saa meget Brændevin som i Norge og dobbelt saa meget som i Sverige. Det er ganske vist temmelig meget, og jeg tvivler ikke om, at Alle her i Salen høre det Dunste, at denne Aidselse af berusende Drikke skulde blive noget mindre her i Landet end hidtil. Forjaavidt kunne vi altsaa meget godt Alle sympatistere med den Tanke, som den ærede Forslagsstiller har havt om at forelægge Lovforslaget. Men jeg maa dog sige, at jeg tror, at han har overvurderet de Fordele, som der ville komme i Følge denne Lov; jeg tror dels, at en hel Del af de Bestemmelser, som her staa, ikke ere praktiske, og dels tror jeg heller ikke, at de vilde lede til det Resultat, som den ærede Forslagsstiller har haabet paa. Jeg vil tillade mig at udtale mig lidt om de forskjellige Paragrafer. Hvad først § 1 angaar, da henviser den til § 1 i Loven af 1870, hvorved der hjemles Kjøbmænd og Detaillister Ret til at tage Næringsbevilling paa Brændevinshandel. Her er ikke nævnt noget om samme Lovs § 4 eller om, hvad deri staaar om Forbrugsforeninger. Jeg maa sige, at jeg egentlig tvøvede, at det var en Forglemmelse, men nu hører jeg, at Forbrugsforeningerne skulle undtages fra denne Regel. Kjøbmænd og Detaillister skal Keitlen kunne fratages til at handle med Brændevin, men Forbrugsforeninger kunne blive ved at handle dermed. Det forekommer mig dog, at det vil være en stor Ubillighed mod Kjøbmænd og Detaillister, idet, som det ærede Medlem selv sagde, Kjøbmænd og Detaillister slet ikke have været saa begjærlige efter at tage disse Bevillinger paa Brændevinshandel, der koste mange Benge; Grunden, hvorfor de tage Bevilling er, at man veed, at hvor Folk købe deres daglige Sager, der ville de helst have dem omtrent Allesammen, og derfor henvende Folk sig paa de Steder, hvor de kunne faae dem alle. Hvis den Ret nu blev taget bort fra eller kunde tages bort fra Kjøbmænd og Detaillister, men blive ved at være hos Forbrugsforeningerne, saa vilde jo Forbrugsforeningerne faae langt stærkere Bind i Seilene paa Kjøbmændenes og Detaillisters Beføstning. Jeg indser forøvrigt ikke, hvorfor den ærede Forslagsstiller, naar det er hans Mening, at Brændevinsdrifkeriet skal indskrænkes vil sige, at Forbrugsforeningerne ikke desto-

mindre vedblivende skulle have denne Ret. Efter Lovudkastet er det dernæst Sogneraadet, der tager Bestemmelse om hvorvidt de Kjøbmænd, der i Fremtiden nedsette sig, maa faae Lov til at forhandle Brændevin og Ol, og det har Ret til at fratage alle Kjøbmænd og Detaillister Keitlen. Men selv om nu et Sogneraad tager en saadan Beslutning, anser jeg det dog for meget tvivlsomt, om der i Virkeligheden er vundet Noget derved. Der er jo nemlig Noget, der hedder Kommissionshandel; det har floret i mange, mange Aar, og hvis denne Lov bliver gjort gjældende, er jeg vis paa, at der vil blive endnu mere deraf. Naar man nemlig ikke mere kan faae Brændevin at købe hos Kjøbmændene, saa vil det gaa saaledes til, at nogle Mænd melde sig og tage til Byen og købe Brændevin der. Jeg tror derfor, at Resultatet vil blive omtrent det samme som før. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa, at for Dieblisset have, som vi jo alle vide, Høterne ikke Lov til at handle med Brændevin, men der er dog Mange af dem, der fortvæffelig vide at hjælpe sig alligevel, de lade noget Brændevin komme fra Byen, og saa gaar Forholdet under den Form, at det er Kunderne, der forud have bestilt et saadant Kvantum. Nu følger det af sig selv, at, er det virkelig Tilfældet, at en eller nogle bestemte Personer have sagt til Høteren: Gaa hen og køb saa og saa meget Brændevin til mig og betal det, saa er det naturligvis lovligt, men i Almindelighed forholder det sig paa en noget anden Maade. De tage uden videre Brændevin med hjem — det maa jo ærede Medlemmer, der lede saa meget paa Landet, vide — og saa anbringe de det ikke i Butiken, men i et affides Rum, og saa gaar det i Almindelighed saaledes, at, naar Folk komme for at købe Brændevin, saa er der ikke noget i Veien for, at de strax faar det, selv om de ikke i Forveien have bestilt det. Det er nu Noget, der en Gang er trængt igennem, og som kun meget vanskelig i Fremtiden lader sig forandre. Sagen er jo nemlig den, at, hvis det bliver oplyst, at de have drevet denne Trafik, saa blive de naturligvis straffede, men det maa jo erindres, at der ikke er mange Mennesker, der have lyst til at angive den Slags Forseelser. I private Forhold, mellem Venner, regner man jo ikke det for Noget, at en Mand har begaaet den lille Forseelse at sælge Brændevin, den angiver man ikke. Saa bliver det altsaa Politimesteren, der skal gribe Vedkommende i det, men i de fleste Landkommuner er der jo meget saa Politibetjente, saa det er virkelig aldeles unu-